

Kutsal Kitap Hristiyanlığı –John Calvin

BÖLÜM III:

MESİH'İN LÜTFUNU ALMANIN YOLLARI VE BUNUN SONUÇLARI

Madde 1. *Mesih'in müjdesi, Kutsal Ruh'un gizli işleyişinin sonucu olarak bizlere fayda sağlar.*

Eğer O'nunla birleştirilmemiş olsaydık, Mesih'in yaptıkları bizlere hiçbir fayda sağlamayacaktı. Mesih'in hizmetiyle bizler için kazanılmış olan Tanrı'nın bereketlerini yalnızca Ruh'un aracılığıyla alabiliriz. “Yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih'in adıyla ve Tanrımızın Ruhu aracılığıyla aklandınız” (1. Korintliler 6:11). Kutsal Ruh, bizleri Mesih'e bağlayan bağıdır.

Kutsal Yazılar'da, Kutsal Ruh'a birçok sıfat verilmiştir:

1. “Kutsallık Ruhu”^{*} diye adlandırılır çünkü Kutsal Ruh'un içimizde çalışması, bizlerde göksel (tanrısal) bir yaşantının başlamasına sebep olur. Peygamber, bu

^{*} Kitapta kullanılan orijinal kelime “Spirit of sanctification”, yani “Kutsallaştırma Ruhu” ya da “Kutsallık Ruhu”, Türkçe İncil'de “kutsal ruh” yani (Kutsal Ruh'un kutsallığını vurgulamak için) kutsal olan ruh anlamını vermek üzere çevrilmiştir (bak. Romalılar 1:4).

nedenle Mesih'in krallığında Kutsal Ruh'un daha büyük ölçüde insanlar üzerine döküleceğini önceden bildirmişlerdir.

2. Hem Baba'nın Ruhunu, hem de Oğul'un Ruhunu olarak nitelendirilir. Bu sıfatların ikisi de aynı ayette O'na verilmiştir: "Ne var ki, Tanrı'nın Ruhunu içinde yaşıyorsa, siz benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. Ama bir kişide Mesih'in Ruhunu yoksa, o kişi Mesih'in değildir" (Romalılar 8:9).
3. Oğulluk Ruhunu. Tanrı'nın bizlere oğullar demesindeki karşılıksız lütfunu göstermektedir. Ruh bizlere dua ederken emin olmamızı ve Tanrı'ya Babamız gibi bakmamızı öğretir.
4. Mirasımızın güvencesi. Hem gökten hem de içimizde, bizlerin iç varlığına dokunur ve kurtuluşumuzun kesin olduğunu güvencesini verir.
5. Yaşam suyu. "Çünkü susamış olanın üzerine sular, ve kuru toprağın üzerine seller döküleceğim; senin zürriyetin üzerine Ruhumu, ve senden çıkacak olanların üzerine bereketimi döküleceğim" (İşaya 44:3).

6. Yağ. “Sizler ise kutsal Olan tarafından meshedildiniz”. “O’ndan aldığınız Ruh** sizde kalır ve kimsenin size birşey öğretmesine gerek yoktur. O’nun size herşeyi öğreten Ruhu gerçektir” (1. Yuhanna 2:20-27). Ruh, Tanrı tarafından öğretilen kişiler olarak bizleri diğerlerinden ayırır.
7. Ateş. Kutsal Ruh, bizlerin saf olmayan yönlerini yakar ve yüreklerimizdeki Tanrı ve tanrısallık sevgisini alevlendirir. “O sizi Kutsal Ruh’la ve ateşle vaftiz edecek” (Luka 3:16).

Kutsal Ruh’un özel görevi, bizleri müjdenin ışığına getirecek olan imanı vermektir. Yuhanna bize şöyle öğretmektedir: “Ancak, kendisini kabul edip, adına iman edenlerin hepsine Tanrı’nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden istediğinden, ne de insanın isteğinden doğdular; tersine Tanrı’dan doğdular” (Yuhanna 1:12-13). Tanrı’nın, beden ve kan ile karşılaştırılması, Mesih’e iman etme gücünün doğüstü bir armağan olduğunu ve aksi takdirde insanların inançsız kalacaklarını göstermektedir. Aynı gerçek, Rab’in öğrencilerine söylediği sözlerden de öğrenilmektedir: “Ben de Baba’dan dileyeceğim ve O, sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin

** 1. Yuhanna 2:27 ayetinin İngilizce çevirisinde Yukarıdaki ayette “Ruh” olarak çevrilen kelime “meshediş” olarak çevrilmiştir. Yani, kitabın kullandığı anlamda bu ayet şu şekilde de anlaşılabilir: “O’ndan aldığınız meshediş, sizde kalır, ... O’nun size herşeyi öğreten meshedişi gerçektir”.

Ruhunu verecek. Dünya O'nu kabul etmez. Çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır” (Yuhanna 14:16-17).

Madde 2. İman ve özellikleri

Şu ana dek üç önemli noktayı belirttik:

1. Tanrı'nın bizlere verdiği yasayı ihlal ettiğimiz için üzerimizde çok kötü bir sonsuz ölüm cezası bulunmaktadır.
2. Düşmüş insanın yasayı yerine getirmesi zor olmaktan öte, imkansızdır. Eğer kendimize güvenirse sonsuz ölümden kaçmak için hiçbir umudumuz kalmayacaktır.
3. Bu felaketten kurtulmanın yalnızca tek bir yolu vardır. O da, İsa Mesih'te bulunan kurtuluş yoludur. Göksel Babamız, merhametine gerçek iman ve sarsılmaz umutla güvenen bizlere bu kurtuluşa sahip olma sözü vermiştir.

Şimdi ise “iman” kelimesinin anlamına bakmamız gerekmektedir. Çoğu insan için imanın anlamı, Mesih'in yaşamış olduğu tarihsel gerçeğine inanmaktır. İmanımızın Tanrı'da olduğunu söylesek bile bu bizi anlayış açısından Tanrı'ya daha da yaklaştıramayacaktır.

Çünkü Tanrı yaklaşılamaz ışıktadır ve O'na giden yolu bize Mesih göstermelidir. Mesih kendisinin dünyanın ışığı, yol, gerçek ve yaşam olduğunu söylüyor. Çünkü onun aracılığı olmadan kimse Baba'ya gelemeyiz (Yuhanna 14:6), ve çünkü Baba'nın kim olduğunu Oğul ve Oğul'un O'nu tanıtmayı dilediği kişilerden başkası bilmez (Luka 10:22).

Pavlus, Tanrı'nın görkemini Tanrı'nın Oğulunun kişisinde görülebileceğini ve Tanrı'nın görkemine ilişkin bilinmesi gerekenlerin Mesih'in yüzünde parladığına tanıklık eder (2. Korintliler 4:6). İmanımız, tek, gerçek Tanrı'da olmalıdır. İmanımız aynı zamanda O'nun gönderdiği Mesih'e de dayanmalıdır. Eğer Mesih'in parlaklığı bizlere parlamış olmasaydı, Tanrı bizlerden halen saklı olurdu.

Pratik iman diye birşey yoktur, buna cehalet denir. Kilisenin bir kişiye yapmasını söylediği şeyleri sadece yapmak ama hiçbir anlayışa sahip olmamak, iman değildir. İman, cehalet değil, Tanrı'nın ve isteğinin bilinmesidir. İman, Tanrı'yı ve Mesih'i tanımaktan ibarettir, kiliseye saygı duymaktan değil. Kutsal Yazıların her yerinde gerçek iman, aydınlanmış bir anlayışla birlikte var olduğu öğretilir.

Bunun yanında, imanımızın hedefi olan Mesih'i tanımamızın tek mümkün olduğu yolun müjde olduğunu anlamalıyız. İmanımız, Tanrı Sözü'ne dayanmalıdır. "Ne var ki yazılanlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğul Mesih

olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır” (Yuhanna 20:31). Aslında, Kutsal Kitab'a dayanmayan iman büyük olasılıkla peri masalıdır ve yanlıştır.

İmanımızın, Tanrı Sözü'ndeki hangi şeye dayanması gerektiğini merak edebiliriz. İman yalnızca Tanrı'nın iradesini bilmek değildir; iman, Tanrı'nın iyi amacını ve merhametini bilmeyi de içerir. Tanrı'nın bizim merhametli Babamız olduğunu göstermesi için O'nun lütuf vaadine ihtiyacımız vardır. Öyleyse imanın doğru tanımı şudur: İman, Tanrı'nın bizler için olan iyi amacını sağlam ve kesin olarak bilmektir. Kutsal Ruh tarafından anlayışlarımıza açıklanmış ve yüreklerimize mühürlenmiş olan Mesih'teki ltufkar vaadinin gerçeğine dayanan bir bilgidir bu.

“İman” kelimesinin farklı kullanılış biçimleri. Bu kelimenin farklı kullanım biçimlerinin aklımızı karıştırmamasını istemeyiz. Bu nedenle var olan anlamları ortaya koyup, aralarındaki farkları göstereceğiz.

1. Bazı insanlar, belirsiz iman diye bir şey olduğunu söylemişlerdir. Bu terimi, Kutsal Yazılara inanan ancak içinde Tanrı'ya gerçekten saygı duymayan insanlar için kullanırlar. Ancak Pavlus şöyle yazmıştır: “İnsan yürekten iman etmekle aklanır” (Romalılar 10:10). Akıla ulaşan ancak yüreğe inmeyen iman, gerçek iman değildir. Zaten iman, Kutsal Ruh'un kişinin yüreğinde ve yaşantısında

yaptığı kutsallaştırma işi olmaksızın ulaşamayacak olan Mesih bilgisidir.

2. Çoğu insan bir Tanrının varlığına ve Kutsal Yazılarda anlatılan tarihin doğru olduğuna inanırlar. Hatta bu kişiler Kutsal Kitap'taki buyruklara uymaya çalışabilirler de. Ancak, eğer Tanrı'nın isteğine içten gelen, gerçek bir itaatleri yoksa, imanları da gerçek iman değildir. İmanları olduğunu zannedebilirler. Tanrı Sözü'ne saygı duymanın gerçek din olduğunu düşünürler. Ancak diri, meyve veren ve dayanan imanları yoktur.
3. "İman" kelimesi, doğru öğretinin anlamında da kullanılır. Bunun iyi bir örneği Pavlus'un Timoteyus'a iyi bir hizmetkarın nasıl olması gerektiğini söylediği sözlerinde bulunmaktadır: "...İmanın ve izlediğin iyi öğretinin sözleriyle beslenmiş olarak Mesih İsa'nın iyi bir hizmetkari olursun" (1.Timoteyus 4:6).

Gerçek iman doğası. İmanı, "sağlam ve kesin olarak bilmek" şeklinde tanımladığımızda, doğal duyularımızı kullanarak etrafımızdaki şeyler hakkında edindiğimiz bilgilerden değil, insan aklının üzerinde olan, daha yüce bir bilgiden bahsediyoruz. Pavlus şöyle yazmaktadır: "...Mesih'in sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya ve bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya..." (Efesliler 3:19). İnanlıların Tanrı

oğulları olduklarını bildiklerine tanıklık ederken Yuhanna, uygun olarak imanın, bilmek olduğunu belirtiyor. İmana götüren bilgi, anlayıştan çok kesinlik (emin olma) içerir.

İnançsızlık, ciddi bir çelişki duymaksızın bir kişinin Tanrı'nın sadakatinden tam olarak emin olmasını imkansız kılacak kadar kalplerimizde çok sağlam bir şekilde köklenmiş olsa da, iman, tam bir emin oluşu gerektirir. Bu inançsızlık hastalığına çare bulmak için Kutsal Ruh, Tanrı Sözü'nün yetkisinden çok yüce bir şekilde bahseder: "Tanrı'nın yolu kusursuzdur, Rab'bin sözü arı. O kendisine sığınan herkesin kalkanıdır" (Mezmur 18:30).

Tanrı'nın kendilerine merhametli olacağından emin olmayan birçok insan bulunmaktadır. Tanrı'nın merhametinin yüce ve tam olduğunu düşünürler. Ancak kendilerinin O'na birgün ulaşabileceklerinden şüphe ettikleri için sürekli olarak kuşku içinde huzursuz olarak yaşarlar. Ancak, Kutsal Yazılar'da bizlere gerçekten de güvence verilmiştir. Pavlus şöyle der: "Mesih'te ve Mesih'e olan imanımızla Tanrı'ya cesaret ve güvenle yaklaşabiliriz" (Efesliler 3:12). Bir inanlı, Tanrı'yla barıştırıldığından ve Tanrı'nın onun şefkatli ve merhametli Babası olduğundan emindir. Gerçek bir inanlı Pavlus'la birlikte emin olarak söyler söyler: "Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka herhangi

bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir” (Romalılar 8:38-39).

Çoğu insan, Tanrı'nın merhametine duydukları güvenin zaman zaman yerini çelişkiye bıraktığını hisseder ve bu da zaten beklenmelidir. İnanmaktaki sürekli devam eden isteksizliğimizin bilincindeyizdir ancak gerçek bir inanlı Tanrı'nın merhametine sıkıca bağladığı güvenini hiçbir zaman yitirmez. Davut, bunun çok belirgin bir örneğidir. İmanı, Tanrı'da köklenmiş bir adamdı. Ancak birçok farklı durumda inançsızlıkla büyük mücadeleleri olmuştur. “Neden üzgünsün, ey gönlüm, neden içim huzursuz? Tanrı'ya umut bağla çünkü O'na yine övgüler sunacağım” (Mezmur 42:11; 43:5). “Telaş içinde dedim ki: ‘Huzurundan atıldım!’” (Mezmur 31:22). Tanrısal bir insanın imanının bu gibi denemelerde ve sorgulamalarda, çelişkinin üzerine galip gelmesi ne harikadır. “Umudunu Rab'be bağla, güçlü ve yürekli ol; Umudunu Rab'be bağla!” (Mezmur 27:14).

Hıristiyan kişinin hem beden hem de ruhun bileşimi olduğunu hatırladığımızda bu içsel çelişkilerin nedenlerini anlayabiliriz. Hıristiyanlar Tanrı'nın iyiliğini ve kurtuluş vaadini bilmekten mutludurlar ancak kendi günahlılıklarını da bilmekten aynı derece üzüntülüdürler. Dünya'da olduğu sürece bir Hıristiyan imanını daha yetkinliğe ulaşmamıştır. Bu, cennete gidene dek beklemelidir. Ancak, imanları her ne kadar sarsılsa da, onu hiçbir zaman tamamen kaybetmeyecekleri

güvencesinde emin olarak dinlenebilirler. “Bize bu dünyaya karşı zafer kazandıran, imanımızdır” (1. Yuhanna 5:4).

İmanımız için aslında iyi olan başka bir tür korku vardır. Tanrı'nın kötülüğü cezalandırmasının farklı örneklerini düşündüklerinde inanlılar, yanlışlarıyla Tanrı'nın sinirlenmesine neden olmamak için dikkatli olmayı öğrenirler. “O'nun için, ayakta durduğunu sanan dikkat etsin düşmesin” (1. Korintliler 10:12). Bu sözlerle Pavlus, bizlerin kendi gücümüze güvenmemize yol açan “kendinden çok emin olmaya” karşı uyarılmaktadır. “Saygıyla ve korkuyla kurtuluşumuzu sonuca götürmek için daha çok gayret” etmemiz bizlere tembihlenirken kendimize güvenmekten söz edemeyiz” (Filipililer 2:12).

İmanımız, Tanrı'nın kurtuluş ve sonsuz yaşam için olan iyi amacına dayanır. Tanrı'nın sevgisinin doğası, kurtuluşumuzun kesinlikle güvende olduğu anlamına gelir. Zengin bir adam, Tanrı'nın kendisini sevip sevmediğinden emin olmazsa, tüm zenginliğine rağmen mutsuz olacaktır. Buna karşılık, Tanrı'nın kendisine duyduğu sevgiden emin olan fakir bir insan, Tanrı'nın kendisini hiçbir zaman bırakmayacağından da kesinlikle emin olur.

Yaptığımız tanıma göre imanın, Tanrı'nın lütfkar vaadinde temellenmiş bilgi olduğunu, çünkü gerçek iman emirlerden ya da tehditlerden değil, O'nun koşulsuz vaatlerinden filizlendiğini söylemiştik.

Tanrı'nın vaatleri Kutsal Kitap'ta bulunmaktadır ancak bir insan yüreği Kutsal Ruh tarafından aydınlatılana dek bunları kabul edemeyecektir. Bundan sonra bile Kutsal Ruh'un, o kişinin yüreğini ve iradesini güçlendirmesi gerekmektedir. Tanrı Sözü, eğer sadece akılla anlaşılmışsa, imanla kabul edilmemiş demektir. İnsanın tüm yapısı –yürek, duygular ve irade- tarafından kabul edilmelidir, öyle ki, kötü olan tarafından saldırıya uğradığında yenilmesi imkansız olsun.

Bu diri imanın, sonsuz kurtuluş ümidiyle desteklenmesi gerekmektedir. Eğer imanımız varsa, Tanrı'nın doğru söylediğine ve vaadine sadık kalacağına inanırız. Bizlere, kendi çocukları gibi muamele edecektir. Eğer kesin olan bu kurtuluş ümidine sahip değilsek, imanımız da yoktur.

Ancak bu iman tek başına yeterlidir. İman ve iyi işler gibi ikili bir temel yoktur. Yalnızca Tanrı'nın merhametine güveniriz (dayanırız).

Madde 3. *Gerçek tövbe.*

Müjdenin içersinde iki ana öğreti bulunmaktadır: Tövbe ve günahların bağışlanması. Her ikisi de Mesih tarafından sunulur ve imanla alınır. İlk önce tövbe öğretisini göz önüne alacağız.

Tövbe, imanı takip eder ve aynı zamanda da imanın sonucudur. Müjde'nin lütfunu kabul edinceye

dek bir kişi tövbe edemez. Bunu yalnızca imanı varsa yapabilir. Müjde'yi kabul ettiğinde, bunun sonucu olarak günahlı yollarından vazgeçecektir –ör. tövbe edecektir. Tövbe ve iman birbirleriyle çok yakından ilişkilidirler. Ancak aynı şey değildirler. Pavlus bunların ayrı olduklarını belirtiyor: “Hem Yahudileri hem de Grekleri tövbe edip Tanrı'ya dönmeye ve Rabbimiz İsa'ya inanmaya çağırdım”.

Tövbe kelimesi Grekçe'de, fikrin ve planın değiştirilmesi anlamına gelirken, İbranice'deki karşılığı dönmek, ya da değiştirmektir. Her iki anlam da tanımımıza dahil edilmelidir: Tövbe, gerçek ve içten bir Tanrı korkusu sonucunda yaşamlarımızın Tanrı'ya doğru olan gerçek dönüşüdür. Tövbe, hem benliği öldürmeyi hem de düşüncemizin yenilenmesini içerir. Bu tanımda göz önüne alınması gereken üç nokta bulunmaktadır.

1. Tanrı'ya dönmek, dışsal davranışların değişmesinden daha fazla bir şey ifade etmek zorundadır. Yüreğin kendisi değiştirilmelidir. İşte bu yüzden Hezekiel, insanları tövbe etmeye teşvik ederken bunun yürekle ilgili olduğunu söylemişti: “İşlemiş olduğunuz günahların hepsini üzerinizden atın, ve kendinize yeni yürek ve yeni ruh yapın” (Hezekiel 18:31). Kötülük yürekte çıkarılmadıkça tövbe, gerçek tövbe değildir.
2. Tövbe, Tanrı'ya duyulan gerçek korkunun bir sonucudur. Bir günahkar, Tanrı'nın kendisini

yargılayacağını öğrenene dek, tövbe etmesinin gerekliliğini düşünmez bile. Ama Tanrı'nın onu yargılayacağını öğrenince, vicdanı kaygılanmasına sebep olacak ve yaşamakta olduğu hayattan dönecek ve böylece tövbe edecektir. Gerçek dönüş, günahtan korku ve nefret etmekle başlar. “ama şimdi seviniyorum; acı duymuş olmanıza değil, bu acınızın sizi tövbeye yöneltmiş olmasına seviniyorum” (2. Korintliler 7:9).

3. Tövbe etmenin ilk kısmı, benliğin öldürülmesidir. Bu da, aşağıdaki ayetlerde açıkça görülmektedir: “Vazgeçin kötülükten, iyilik yapın; barış için çalışın, barışın ardından koşun”. “Yıkanın, temizlenin; gözümün önünden işlerinizin kötülüğünü atın; kötülük etmekten vazgeçin; iyilik etmeyi öğrenin; adaleti arayın; ezilmiş olana doğruluk edin, öksüzün hakkını koruyun, dul kadının davasına bakın” (İşaya 1:16-17). Bunu yapmak gereklidir çünkü “benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünce ise yaşam ve esenliktir” (Romalılar 8:6).

Tövbe etmenin ikinci kısmı, yani düşüncenin yenilenmesi, Tanrı'ya dönmüş olan kişinin yaşamında filizlenen meyvede görülmektedir (bak. Galatyalılar 5:22-23; Filipililer 4:8). Tüm bunların hepsi bizlere Mesih'le olan birlikteliğimiz aracılığıyla gelir. Eğer O'nun ölümüne gerçekten ortaksak, eski doğamız çarmıha gerilmiştir ve biz de O'nun dirilişine ortak olarak yeni bir yaşama uyanırız. Böylesine bir tövbe

anlık, günlük ya da yıllık bir olay değildir. Hayat boyu sürer. Yeniden doğuş, bir Hıristiyanın, halen günahlı doğasıyla savaşmak zorunda olsa da artık günah tarafından yönetilmediği anlamına gelir. Hıristiyan, eski doğasını yitirmez. İşte onun kötü şeyler yapmayı arzulamasına sebep olan da budur. Öldüğü ana dek, bu kötü arzulardan tamamıyla özgür kılınamaz. Tanrı günahı kaldırdığında, günahın yarattığı suçluluk duygusunu ve kişinin üzerine getirdiği cezayı kaldırır. Günahın kişideki varlığını kaldırmaz. Ancak bizlere daha büyük bir zafer kazandıracak olan başka birşey yapar, günahı yenmek için Hıristiyanları Ruh'un gücüyle donatır. Her zaman kendi zayıflığımızı ve Ruh'a bağlı kalmaya olan gereksinimimizi hatırlamalıyız. Romalılar 7. Bölümde Pavlus bizlere Hıristiyan olduktan sonra yaşadıklarını aktarmaktadır ve bu sözleriyle, bir kişinin Hıristiyan olduktan sonra günahın o kişide kalmaya devam ettiğini açıkça göstermektedir. Pavlus, halen Tanrı'nın yasasından hoşlanmadığını hissediyordu (ayet 23). Benliğinde iyi hiçbir şeyin bulunmadığını (ayet 18) ve içindeki günden ötürü yaşadığı sürekli çelişkinin kendisini ne kadar zavallı yaptığını biliyordu (ayet 24).

Bazı insanlar Tanrı'nın çocuklarının kurtuluşta, bir nevi masumluk konumuna yeniden doğduklarını ve bu nedenle de ne kadar fazla günah işleseler de Tanrı'nın gözünde masum olacaklarını öğretmişlerdir. Dediklerine göre, Kutsal Ruh artık onların içinde yaşadığı için, şehvetlerini engellemeye çalışmalarına gerek kalmaz. Artık yaptıkları hiçbir şey, Kutsal Ruh tarafından

yapıldığı için, günah olamaz! Bu ne biçim bir Ruhtur? Ancak, Kutsal Ruh'un adam öldürme, ahlaksızlık, gurur, açgözlülük ya da aldatma gibi şeyleri teşvik etmediğinden emin olabiliriz. Kutsal Ruh sevginin, değerlerin, alçakgönüllülüğün, barışın ve gerçeğin kaynağıdır. Kutsal Ruh, bizleri Tanrı'nın doğruluğuna yönlendirmesi için verilmiştir.

2. Korintliler 7:11'de Pavlus, bir kişinin tövbe ettiğini gösteren yedi belirtiden bahsetmektedir: ciddiyet –öyle ki günaha düşmemek için denenmelere karşı dikkatli olmaktadır; paklanmak için istek- Tanrı'ya olan saygısını ve içtenliğini pratik olarak kanıtlama çabası; öfke -kendi günahlılığını ve Tanrı'ya minnettarlık duymadığını gördüğünde kendisine karşı hissettiği kızgınlık; böylesine doğru bir Tanrı'da hak ettiği cezayı düşündüğünde duyduğu korku; özlem- büyük olasılıkla Tanrı'ya itaat etmek için duyduğu büyük özlem; gayret – günaha olan meğilliliğini bilmesinden kaynaklanan ve kendisini Tanrı'ya daha büyük bir istekle ve itinayla itaat etmeye iten güç; cezalandırma –kendi günahının Tanrı'dan alacağı tanrısal yargıyı ve hak ettiği cezayı düşündüğünde duyduğu utanç. Özet olarak diyebiliriz ki, tövbe etmenin kişinin yaşantısında yarattığı etkiler, Tanrı'ya itaat; insan sevgisi; ve kutsal ve saf olan bir yaşamdır.

Müjde, şu iki öğeden oluşur: tövbe ve günahların affı. Vaftizci Yahya şöyle bağııyordu: “Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır!” (Matta 3:2); ve

Mesih'in öğretisi de buna benzerdi: "Tövbe edin! Müjde'ye inanın" (Markos 1:15).

Kutsal Kitap bizlere, tövbenin Tanrı'nın armağanı olduğunu ve bunun bizim kendimizde varedebileceğimiz birşey olmadığını öğretir. Elçilerin İşleri 11:18'de tövbenin Tanrı'nın verdiği birşey olduğu söylenir: "Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını diğer uluslara da vermiştir". Aynı öğreti 2. Timoteyus 2:25'de de görülmektedir: "Gerçeği anlamaları için Tanrı belki de onlara bir tövbe yolu açar". Tanrı tüm insanları tövbe etmeye çağırır, ancak bu çağırma ve uyarılar, Kutsal Ruh bir kişiyi, yeniden doğuş aracılığıyla yeni bir yaşama getirdiğinde etkili olur.

Kesin olarak belirtmek gerekirse tövbe, kurtuluşun sonucu değildir ama bu iki ayrılmaz olacak derecede birbirleriyle yakından ilişkilidirler. Kutsal Kitap bizlere, çokça aydınlatılmış ve mazereti kalmayacak şekilde Tanrı'nın gerçeğinin ışığını görmüş olan bazı insanlardan söz etmektedir. Böyle insanlar bilinçli olarak kalplerini katılaştırıp, saygısızca Tanrı'nın lütfunu reddettiklerinde aslında Mesih'in kanını reddederek Tanrı'nın Oğlu'nu yeniden çarmıha germektedirler (İbraniler 6:6). Böylesine kör kişiler tövbe edemezler ve dolayısıyla da kurtulamazlar. Buna da bağışlanamayan günah ya da Kutsal Ruh'a karşı işlenen günah denir.

Madde 4. *Roma Katoliklerinin tövbe öğretisinin incelenmesi.*

Roma Katolikleri tövbenin, kişinin geçmiş günahları için ağlaması ve yeniden yapmaması; günahından büyük üzüntü duyarak kendini cezalandırması olduğunu söylerler. Tövbenin, kişinin benliğini dizginlemesi için uyguladığı sert disiplin ve bir tür cezalandırma olduğunu düşünürler. Kişinin içsel yenilenmesi ve yaşantıda meydana gelen gerçek değişim hakkında hiçbir şey söylemezler.

Günahların bağışlanması olayı çok önemlidir. Roma Katoliklerinin öğretilerinin ne olduğunu öğrenmeli ve nerede hataya düştüklerini anlamalıyız. Tövbenin, günaha karşı yürekten üzüntü duyulması; günahın ağızla itiraf edilmesi; ve kişinin iyi işleriyle Tanrı'nın adaletini tatmin etmesi olduğunu söylerler. Günahların bağışını almak için şu üç şartı yerine getirmenin gerekli olduğunu söylerler.

1. Günah için üzüntü duymak. Roma Katolik öğretisi, üzüntünün gerekli olduğunu ve bu üzüntünün (yasın) yeterli derecede ve mükemmel olması gerektiğini söyler. Ama bir insan, üzüntüsünün Tanrı'ya olan borcunu ödemeye yetecek derecede olduğunu nasıl bilebilir ki? Bir kişinin günahından üzüntü duyması gerektiğine katılıyoruz. Ancak yalnızca üzüntü duyduğu için bağışlanabileceğini söylemiyoruz. Bağışlanmanın nedeni günahlar için üzüntü duymak

değildir. Günahkarın ümidi göz yaşlarında değil, Tanrı'nın merhametindedir.

2. Ağızla itiraf etmek. Roma Katolikleri, bir günahkarın günahlarını bir rahibe itiraf etmesinin şart olduğuna inanırlar. Bu rahip, itiraf edilen günahları kaldırabilen kişidir. Teorilerini desteklemek için Kutsal Yazıların bazı bölümlerini yanlış biçimde kullanırlar. Mesih'in cüzzamlıları kahine göndermesinin, günahlı bir insanın mutlaka bir rahibe götürülmesi anlamına geldiğini söylerler. Tabii ki Mesih cüzzamlıları Yasa'ya uygun olması açısından kahinlere göndermişti. Çünkü, bir cüzzamlı iyileştiğinde, bunu doğrulaması için bir kahine gösterilmesi gerekiyordu. Kutsal Yazıların başka bir hatalı kullanımı şu ayette karşımıza çıkmaktadır: “Günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin” (Yakup 5:16). Bu ayet, tüm günahların tek bir adama itiraf edilmesi gerektiği anlamına gelemez. Açık olarak, karşılıklı itiraf ve dua etmeden bahsetmektedir. Bu ayette, günah çıkarıcı ve rahip ilişkisi yoktur. Günah çıkarmanın Tanrı'nın Yasası'nda emredildiği sözlerinin gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Kutsal Yazılarda, bir rahibe günah çıkarmak diye birşey yoktur; aslında bu, İsa'dan sonra onüçüncü yüzyılın başlarına dek Roma Katolik yasında bile bulunmayan birşeydi.

Kutsal Kitap, yalnızca Rab Allah'ın günahları kaldırabileceğini öğretir. Onları unutup, anısını silebilir.

Bizler O'na karşı suç işledik, bu sebeple esenlik bulmak için O'na gitmeliyiz. Günahkarları kendi merhamet tahtına çağırmaktadır, öyleyse merhamet için O'na gitmeliyiz. “Günahımı açıkladım sana, suçumu gizlemedim. ‘Rab’be isyanımı itiraf edeceğim deyince, günahımı, suçumu bağışladın” (Mezmunur 32:5). “Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her türlü kötülükten arındıracaktır” (1. Yuhanna 1:9).

3. Tanrı'nın adaletinin, işlerle tatmin edilmesi. Bu, günahkar kişinin gözyaşlarıyla, oruçla, para vermekle ve diğerlerine yardımda bulunmakla Tanrı'nın kendisine merhamet etmesini sağlayabileceğini söyleyen öğretilerdir. Kişi bu şeyleri yaparak, Tanrı'nın adaletine borçlu olduklarını sözde ödeyebilirmiş; işlediği günahları kapatabilirmiş ve bağışlanmasını sağlayabilirmiş. Bunları öğreten kişiler yine derler ki, her ne kadar suçu Tanrı kaldırırsa da, Tanrı insanı disiplin etmek için yine de cezalandırmalıdır; ve insan, yaptığı işlerle Tanrı'nın adaletini “tatmin ederek” bu cezalandırmayı önleyebilir. Eğer bu doğru olsaydı, bizim kurtuluşumuz yalnızca Tanrı'nın merhametine değil ama kendi iyi işlerimize de bağlı olurdu. Tam tersine, Kutsal Yazılar bağışlanmanın karşılıksız olduğunu öğretmektedir. “Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı” (Titus

3:5). “Bağış” kelimesi, saf bir armağan anlamını belirtir. Eğer alacaklı olan kişinin bir borcu bağışladığını söylersek, o kişinin tüm boru iptal ettiğini kastederiz ve artık ödenecek birşey kalmamıştır. Aynı şekilde Rab şöyle diyor: “Ben, kendi uğrumda senin günahlarını silen benim; ve senin suçlarını anmayacağım” (İşaya 43:25).

Roma Katolikleri, bir kişinin vaftizinde günahlarının silinebileceğini ancak daha sonra iyi işlerle bunların bedelinin ödenmesinin şart olduğunu söylemişlerdir. Ancak Yuhanna bizlere daha farklı birşey söylemektedir: “Ama birimiz günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba’nın önünde savunur” (1. Yuhanna 2:1). Mesih, yakarışı bizleri her zaman Tanrı’nın lütfuna ulaştıran daimi savunucumuzdur. Vaftizci Yahya şöyle demişti: “İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu” (Yuhanna 1:29). Yalnızca İsa, Tanrı Kuzusudur ve bu da demektir ki günah için sunulan tek sunu O’dur.

Yanlışlığını göstermemiz gereken, günaha ilişkin başka bir öğreti bulunmaktadır –bazı günahların ölüm getirmeyeceği (küçük günahlar), bazılarının ise ölümcül olduğu (ölüm getireceği) masalıdır. Bunu öğreten insanlar, Rab’bin duasını söylerek, kutsal suyun üzerimize serpilmesiyle, vb. Gibi şeylerle küçük günahların bedelini ödeyebileceğimizi söylerler. Ancak bu, Kutsal Kitab’ın öğretisine zıttır, çünkü Kitap bizlere istisnasız olarak: “Günahın ücreti ölüm”dür demektir (Romalılar 6:23). Bir inanlı günah işlediğinde, bu günah

onun ruhsal ölümüne neden olmaz (her ne kadar hakkettiği şey bu olsa da). Bunun nedeni Tanrı'nın merhametli olması ve Mesih İsa'da olanları mahkum etmemesidir.

“Tatmin etme” öğretisini desteklemek için kullanılan başka bir düşünüş ise Davudun, Uriya'ya karşı işlediği günah affedildikten sonra bile, Davud'un oğlunun ölümüyle Tanrı'nın Davud'u cezalandırdığıdır. Ancak Tanrı iki çeşit ceza uygular: hatayı düzeltme ve doğru intikam. Davud'un oğlunun ölümü Tanrı'nın bu hatayı düzeltmeye yönelik bir davranıştıydı, lanetini dökmesi değildi.

Madde 5. *Bazı Roma Katolik öğretileri.*

Günahlardan arınma konusundaki şu öğretiyi de kesinlikle reddederiz. Buna göre, Mesih, elçiler ve imanları uğruna ölmüş kişiler tarafından kazanılan değerler, kilisenin hazinesi olarak bir yerde toplanırlar ve Papa ve rahipler de bunları diğer insanlara aktarabilirler. Eğer bu öğreti gerçek olsaydı, günahlarımız elçilerin ve imanları uğruna ölen insanların kazandıklarıyla bağışlanabilirdi. Ancak Kutsal Kitap şöyle demektedir: “İsa'nın kanı bizi her günden arındırır” (1. Yuhanna 1:7). İbraniler 10:14'de bize şöyle söylenir: “Kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir”. Günahların affı kesinlikle ölmüş diğer kişilerin kanına bağlı olamaz.

“Purgatory”^{*}, bir insanın ölümünden sonra, Tanrı tarafından kabul edilebilmesi için, işlediği günahlara karşılık Tanrı’nın adaletini daha ileri düzeyde “tatmin” ettiğini söyleyen bir öğretilerdir. İsa’nın kanının günahların affı için tek yol olduğunu ve bir günahkarın kurtulabilmesi için Tanrı’nın adaletini daha ileri düzeyde “tatmin etmesine” gerek olmadığını daha önceden göstermiştik. Öyleyse eğer böyle bir acı çekme yeri yoksa, ölmüş olan insanlar için dua etmenin hiçbir anlamı yoktur çünkü bu insanlar Tanrı tarafından ya zaten kabul edilmişlerdir ya da reddedilmişlerdir. Kutsal Kitap, hiçbir yerde ölümler için dua etmemizi söylemez.

Madde 6. Hıristiyan yaşantısı.

Bu çok geniş bir konu olduğundan, buna ilişkin sözlerimi yalnızca tanrısal (Tanrı’yı seven ve doğruluğun ardınca giden) bir kişinin nasıl yaşaması gerektiğiyle kısıtlayacağım. Kutsal Yazılar, bizlere doğruluğu sevmeyi ve bizleri yaşantılarımızda yönlendirerek hataya düşmemizi engelleyecek kuralları öğretmeyi amaçlar.

Bizlere şöyle denmektedir: “Kutsal olun, çünkü ben kutsalıyım” (Levililer 19:1; 1. Petrus 1:16). Kutsallık, bizleri Tanrı’yla paydaşlığa bağlayan bağ olmalıdır. Kendi kutsallığımızla Tanrı’yla beraber olmayı hakketmemiz imkansızdır ancak O kutsal ise bizlerin de

* Purgatory: acı çekme yeri

kutsal olması gerekmektedir. Temiz ve pak olmayan hiçbir şeyle paydaşlığı olamaz.

Bizleri kutsallığa teşvik etmek için Kutsal Yazılar, bizlere örnek olması için Mesih'in gönderildiğini söyler. Aslında bizler eğer Tanrı'ya, Babamız diye hitab etmeyi arzuluyor, ancak O'nun oğullarına yaraşan bir şekilde davranmayı reddediyorsak en derin minnetsizlikten suçlu oluruz.

Rab için neden kutsal bir yaşam sürmemizin gerektiğinin birkaç çok önemli sebebi bulunmaktadır. Yıkayıp, temizlenmemiz için Mesih bizlere kendi kanını vermiştir. Daha fazla pislikle kendimizi kirletmek ne kadar da yanlış olurdu. Kutsal Ruh bizleri Tanrı'nın tapınağı yapmıştır ve bu tapınağı temiz tutmak zorundayız. Canlarımız ve bedenlerimiz yakında ölümsüzlüğü giyineceklerdir, ve bu yüzden o gün gelene dek onları pak olarak korumak için özen göstermeliyiz.

Kendine Hıristiyan diyen ancak bu kutsal yaşamı yaşamaya hiçbir çaba göstermeyen bir kişi bu ismi taşımaya layık değildir. Pavlus, böyle insanların eski yaradılışı üzerlerinden atmalarını ve gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'nın benzerliğine göre yaratılmış yeni yaradılışı giyinmeleri gerektiğini söyler (Efesliler 4:22-24). Bir Hıristiyanın mükemmel olduğunu söylemek istemiyorum, çünkü o zaman hiçkimse kiliseye ait olmayı hakkedemezdi , çünkü hiçkimse o standarda

ulaşamaz. Ancak böylesine bir kutsallık standartı hayatımızın amacı olmalıdır.

Madde 7. *Hıristiyanın kendini inkar etmesi.*

Tanrı bizlere, kendimizi “Tanrı’ya diri, kutsal ve O’nu hoşnut eden bir kurban olarak” sunmamızı ve ruhsal tapınmamızın bu olduğunu söylemektedir (Romalılar 12:1). Bizler artık kendimize ait değiliz, bu nedenle de kendi irademiz ya da düşünüşümüz, hareketlerimizi yönlendirmemelidir. Bizler, Rab’be aitiz; bu sebeple O’nun iradesinin ve arzusunun tüm davranışlarımız üzerinde etkin olmasına izin vermeliyiz. Kendi mantığımızı bir kenara koyup O’nun yönlendirişini kabul edelim. Çünkü eğer sadece kendi düşünüşümüzün ışığıyla hareket etmeye çalışırsak, mahvolacağız. Eğer düşünüşümüz Kutsal Ruh’un yönlendirişine bırakılırsa, artık biz yaşamayız ama Mesih bizde yaşar (Galatyalılar 2:20). Düşünüşümüzün boyun eğmesi, Mesih’in öğrencilerinden istemiş olduğu, kendini inkar etmedir. Bir kişinin yaşantısını yönlendiren prensip bu olduğunda, tüm açgözlülük ve bencillik dışarı atılmaya zorlanacaktır.

Pavlus bu öğretiyi, Titus’a yazdığı şu sözlerle toparlamaktadır: “Çünkü Tanrının bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır. Bu lütuf Tanrısızlığı ve dünya arzularını reddedip bu dünyada sağduyulu, doğru ve Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitir. Bu arada, mübarek

ümidimizin gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz" (Titus 2:11-13). Kurtuluşun amacı bir sonraki ayette görülmektedir: "her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait ve iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak" (Titus 2:14). Pavlus, ilk önce Tanrı'nın lütfundan bahsederek bizlerde sevgiyi teşvik ediyor. Daha sonra, Tanrı'ya hizmet etmemizi önleyen iki engeli ortadan kaldırıyor: – Tanrısızlık ve dünyasal arzular. Pavlus, Hıristiyan yaşantısını üç sıfatla tanımlıyor. Ayık olmak, adil (doğru) olmak, Tanrıya yaraşır yaşamak. Ayık olmak, paklık, özdenetim ve Tanrı'nın bizlere verdiklerini dürüst ve dikkatli bir şekilde kullanmaktır. Doğruluk, diğer insanlarla olan ilişkilerde adil ve dürüst olmak demektir. Tanrısallık ise, bizlerin dünyasal insanlardan farklı kılan ve kutsallıkta bizleri Tanrı'yla birleştiren şeydir.

Dünyasal zenginlikleri değil, Tanrı'nın bereketlemesini arayan kişiler, kendi zekalarına güvenmeyeceklerdir. Zenginlik ya da ün peşinde koşmayacaklar ama Tanrı'nın onların hayatında istediği şeyleri vermesi için dua edeceklerdir. İşte bu, gerçek bir ikendini inkar edıştır.

Madde 8. Çarmıhı yüklenmek.

Matta 16:24'de Rab bizlere çarmıhımızı yüklenmemizi söylüyor. Bununla demek istediği taşınması gereken bir yük, zorluk, zor iş, ve sıkıntı olduğudur. Tanrı'nın Oğlu

da böyle zorluklara göğüs germek zorunda kalmıştı ve Hıristiyanlar da aynı şeylerden geçip, denenmelidirler. “Sıkıntı, dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini ve Tanrı'nın beğenisi ümidi yaratır” (Romalılar 5:3-4). Sıkıntılarımız sırasında Tanrı bizimle olacağına dair söz vermiştir ve bu tür sıkıntılara göğüs gerebilen kişiler Tanrı'nın varlığını kanıtlarlar. Aynı şekilde, yüklenmemiz gereken çarım, bizlere kendimize değil Tanrı'ya güvenmemizi öğretir.

Tanrı'ya güvenmenin gerekliliği, sıkıntılardan öğrenilen ana derstir. Ancak başkaları da vardır. Rab bazen, bizlere verdiği lütufları denemek için üzerimize büyük güçlükler gönderir. İbrahim'den oğlu İşhak'ı kurban etmesi bu nedenle istenmişti. İmanın böylesine ciddi denenmeleri, ateşle denenmek gibidir. “Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız ... ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir” (1. Petrus 1:7). Eğer bu hayatta her şeye sahip olsaydık, gururlanır ve Tanrı'ya gereksinim duymazdık. Ve bazı zamanlar Tanrı, gelişmemiz için, bizleri düzeltmek amacıyla cezalandırmak zorundadır. İbraniler 12:5-6'da bizlere şöyle denir: “Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma, Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü O sevdiğini terbiye eder, oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır”. Buna ek olarak, katlanmamız gereken sıkıntı, doğruluk uğruna zulüm görmek olabilir ve bu da eğer O'nun uğruna acı çekiyorsak, büyük bir onurdur.

Madde 9. *Gelecek hayatı özlemle beklemek.*

Bizlerin eğilimi, etrafımızdaki dünyayı sevmektir. Ancak Tanrı, bu dünyaya çok sıkıca bağlanmamızı istemiyor. Bizlere sürekli sorunlar ve güçlükler göndererek, bu dünyanın ne kadar boş olduğunu göstermektedir. Bu hayatta gerçek mutluluğu asla bulamayacağımızı öğrendiğimizde, Tanrı'nın öğretmek istediğinden ders alabiliriz. Bu dünyadaki iyi şeyler bile bir gün yok olacağından, kalıcı değeri olan şeylere cennette sahip olana dek beklemeliyiz.

Bu dünyadaki hayatı çok önemli ve değerli olarak görmesek bile, ondan nefret etmemeliyiz. Bu dünyadan ayrıldığımızda, gerçekten özgür olacağız. Bu dünyadayken, "Rab'den uzaktayız" (2. Korintliler 5:6), ancak O'nun varlığından sonsuza dek zevk almak çok büyük bir mutluluk olacaktır. Ölümden korkmak bizler için doğaldır ancak bir Hıristiyan için bu korkuyu yenmeyi sağlayacak bir ışık vardır, çünkü bir Hıristiyan düşünüşünü diriliş yaşamına yöneltebilir.

Madde 10. *Şimdiki hayatın doğru biçimde kullanılması.*

Dünya, bizlerin son evi değildir. Buradaki iyi şeyleri, yolculuklarımızda bizlere yardım etmesi için kullanmalıyız. Bazı iyi insanlar, bu iyi şeylerin kötüye kullanılabileceğini anlamış ve bunların tadılmasını yasaklamışlardır. Bu çok katı bir yaklaşımdır. Ancak tüm aşırılıklar da eşit derecede engellenmelidir.

Kutsal Yazılar, bizleri yönlendirmek için genel kurallar vermektedir. Doğru amaç uğruna, yani iyiliğimiz için, kullanıldıklarında, Tanrı'nın verdiği armağanları kullanmak doğrudur. Örneğin: Tanrı bizlere, ihtiyacımız olandan çok daha fazla çeşit yiyecek vermiştir, öyle ki onlardan zevk alabilelim.

Tanrı'nın, bizlerin yalnızca ihtiyacımız olan şeylere sahip olmamızı istediği düşüncesini kafamızda barındırmamalıyız. Çünkü bu, Tanrı'nın bizlere karşılıksız olarak verdiği haklı zevklerden kendimizi alıkoymak olur.

Madde 11. *İmanla aklanma.*

Tanrı'nın bizlere Oğlu İsa Mesih'i vermesiyle gösterdiği sevgisinde iki yarar bulunmaktadır. Daha önce, Kutsal Ruh tarafından nasıl kutsallaştırıldığımızı ve pak bir yaşama yönlendirildiğimizi söylemiştik. Şimdi ise, Mesih'in masumiyetinden ötürü Tanrı'yla barıştırıldığımızdan, artık Tanrı'nın bizim yargıcımız değil ama şefkatli Babamız olduğu gerçeği üzerinde daha fazla durmalıyız.

Tanrı önünde aklanmak, Tanrı'nın bir insanı doğru olarak görmesi ve bu nedenle kabul etmesidir. Bu da, bir günahkara, günahkar olduğu sürece yapılan muamelenin tam zıttıdır. Çünkü Tanrı günahı nefret eder, ve günah Tanrı'nın adil öfkelerini alevlendirir. Dünyasal mahkemelerde, bir insanın suçsuzluğu

kanıtlanırsa, bu kişinin doğru (masum) olduğu söylenebilir. Ancak Tanrı'nın mahkemesinde, bir insan suçluysa bile, eğer günahlarının bedeli ödenmişse, masum (doğru) ilan edilebilir. İnanlı kişi, günahları Mesih'in kanıyla kapatılmış olan kişidir.

Bir kişi diyebilir ki, eğer bir insan çok saf ve kutsal olsaydı, iyi işlerle aklanabilirdi, ve Tanrı tarafından doğru bir insan olarak görülmeyi hakkederdi. Ancak bizler etrafımızdan ve Kutsal Kitap'tan biliyoruz ki, böyle bir kişi asla yaşamamıştır. Bir insan, Tanrı'nın önüne geldiğinde, suçlarını örtmesi için imanla Mesih'in doğruluğunu alırsa, imanla aklanmış olur. Aklanma, günahların bağışlanması ve Mesih'in doğruluğunun günahkara verilmesidir.

Bu, insanların yarattığı bir öğreti değildir. Ama tümüyle Kutsal Kitap'ta bulunmaktadır. "İnsanlar, İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı, Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabrederek, daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı" (Romalıları 3:24-26). "Tanrı, Mesih sayesinde kendisinin doğruluğu olalım diye, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah yaptı" (2. Korintliler 5:21). Kutsal Kitap, aklanmanın hem iman hem de iyi işlerle olduğunu öğretmemektedir. Eğer Tanrı'nın merhametine imanımız varsa, bizleri kurtuluşa

eriştirmek için iyi işlerin tamamen faydasız olduklarını bileceğiz. Geçmiş zamanların bir yazarı şöyle yazmıştır: “Günah işlememek, Tanrı’nın doğruluğudur; Tanrı’dan bağışlanma almak ise insanın doğruluğudur”.

Bölüm 12. Tanrı’nın yargı kürsüsü.

Dünyasal bir mahkemede değil, Tanrı’nın yargı kürsüsü önünde yargılanacağımızı anladığımız yalnızca o zaman karşılıksız aklanmaya olan gereksinimimizi farkedebiliriz. İnsanın standartları, Tanrı’nın mükemmel standartlarının yüceliğine hiçbir şekilde yaklaşamaz. Tanrı, öylesine kutsal bir yargıdır ki, “gökler bile onun gözünde temiz değildir”, ve “suçluyu asla terbiye etmez”. “Ey Rab, sen suçların hesabını tutsan, kim ayakta kalabilir, ya Rab?” (Mezmur 130:3). O’nun doğruluğu, anlayışımızın çok üstündedir. Eğer, sadece O’nun yasasındaki herşeye itaat etmekle aklanabilecek olsaydık, korkudan titremeye başlamamız gerekir çünkü, “Yasa’nın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır” (Galatyalılar 3:10).

Hangi insan kurtuluşunu kendisinin kazanabileceğini düşünebilir? En az diğerleri kadar iyi ya da onlardan daha iyi olduğunuzu düşünmek değildir buradaki sorun. Tanrı’nın standartları, saf kutsallıktır. Kendilerinin doğru kişiler olduklarını düşünenlere İsa şöyle demişti: “Siz insanlar önünde kendinizi temize çıkarıyorsunuz, ama yüreğinizi Tanrı biliyor. İnsanların

gururlandıkları ne varsa, Tanrı'ya iğrenç gelir” (Luka 16:15). Mezmurların yazarı şu sözleri kaleme aldığında bu konuyu yürekten anlamıştı: “Kulunla yargıya girme, çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz” (Mezmur 143:2). Kendi suçumuzu düşündüğümüzde, kendimizden öylesine iğreneceğiz ki, iyi işlerimizle Tanrı'nın lütfunu kazanabileceğimiz olasılığını hiçbir şekilde düşünüşlerimizde barındırmayacağız. “Çünkü, Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder”.

Bölüm 13. Tüm övgü Tanrı'ya verilmelidir.

Eğer insan, kendi kurtuluşunu elde edebileceğini iddia etseydi, haklı olarak Tanrı'ya ait olan görkemin bir kısmının kendisine verilmesi gerektiğini söylemiş olurdu. Yeremya şöyle demiştir: “Hikmetli adam hikmeti ile övünmesin, ve yiğit kendi gücüyle övünmesin, zengin adam zenginliğiyle övünmesin; ancak övünen şununla, anlayışlı olmakla ve ... Rab beb idiğimi bilmekle övünsün” (Yeremya 9:23,24). Eğer bir insan kendisiyle övünürse, Tanrı, kendisine verilmesi gereken övgünün bir kısmından mahrum edilmiş olur.

Bir insan eğer doğruluğu karşılıksız bir armağan olarak alırsa, Tanrı'nın önünde huzuru ve yüreğinde esenliği hissedebilir. “Kim, ‘Yüreğimi pak kıldım, günahımdan arındım’ diyebilir?” (Süleyman'ın Özdeyişleri 20:9). Bu kişinin vicdanı, Tanrı'ya barış içinde olmayı hak etmediğini kendisine söyleyecektir.

Tek umudu iman aracılığıyla Mesih'le birleştirilmek ve böylece karşılıksız olarak aklanmaktır.

Bölüm 14. Gerçek aklanma.

İnsanlar, dört sınıfa ayrılabilir: Yalancı tanrılara tapan ve gerçek Tanrı'yı tanımayanlar; Hıristiyan olduklarını söyleyen ancak pak bir yaşam sürmeyenler; kötülüklerini örtmek için Hıristiyanlığı kullanan ikiyüzlüler; ve Tanrı'nın Ruhu'yla yeniden doğmuş olup, kutsallığın ardınca gidenler.

Birinci sınıfta, tamamıyla kötü olan insanlarla, iyi bir yaşam sürmeye çalışan fakat tek gerçek Tanrı'yı tanımayan insanları bulabiliriz. İyi bir yaşam sürmek tabii ki güzeldir ve Tanrı bazen bereketlerini dünyadaki bu gibi insanlara verir ancak bunu yapmasının amacı onları ödüllendirmek için değil, onların iyi yaşantılarını onayladığını göstermek içindir. Buna rağmen, eğer Mesih'in Tanrı olduğunu kabul etmiyorlarsa, aklanmaya sahip değildirlere. "Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunanda yaşam vardır" (1. Yuhanna 5:12). "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek imkansızdır" (İbraniler 11:6).

İkinci ve üçüncü sınıflar bir arada düşünülebilir. Kötü bir yaşam süren bir insan Tanrı'nın Ruhu'yla yeniden doğmamıştır. Yeniden doğmamış bir kişinin ne imanı olabilir ne de aklanabilir. Bu gibi insanların çoğu Tanrı'nın kabul edeceği iyi işleri yapmaya yeterli

olduklarını düşünürler ancak kendilerinde hiçbir doğruluk bulunmadığını kabul etmezler.

Dördüncü grupta, kendilerinin doğru kişiler olduklarını iddia etmeyen, ancak Tanrı'yla barıştırılmış olduklarından günahları bağışlanan ve bu nedenle doğru kişiler olarak görülen insanlar bulunmaktadır. Tanrı'nın Ruhu, içlerinde yaşar, yaşamlarını paklayıp, onları kutsallaştırarak itaatkar olmalarını sağlar. Aslında, Tanrı'nın görkemi için itaat etmek, onların yüreklerinin en derin arzusu olur. Buna rağmen, bu kişiler bile mükemmel değildirler, çünkü "yeryüzünde iyilik edip, suç işlemeyen salih adam yoktur" (Vaiz 7:20). Rab'be ait olan kişiler, kendi yaptıkları iyi işlere güvenemeyeceklerini bilirler. Bu işlere, Tanrı'nın iyiliğinin kendilerine verdiği armağanlar ve Tanrı'nın onları çağırdığının işaretleri olarak bakarlar.

Bölüm 15. Tanrı'nın görkemi ve kurtuluşumuzun güvencesi.

İnsanın yaptığı iyi işler bile kirlenmiştir ve Tanrı'nın önünde bizlere hiçbir şey kazandıramaz. Aslında bizler, iyi işler yaptığımızda bu, bizim gücümüzden kaynaklanmaz, ama Tanrı'nın lütfudur. Bizlerde övülecek her ne varsa, Tanrı'nın lütfuyla bizlere verilmiştir. Bu nedenle tüm görkemi O hakkeder. Ancak, bizler iyi işler yaptığımızda Tanrı'nın hoşnut olmadığını

düşünmemeliyiz çünkü Tanrı bunları bolca ödüllendirmektedir.

İnsanın, iyi işlerle kurtuluşu bulabileceği yanlış öğretisi, nesiller boyunca insanlar tarafından öğretilmiştir; ancak Kutsal Yazılar bu konuda çok açık konuştuğu için bu öğretiyi tümüyle reddedebiliriz: “İmanla yapılmayan herşey günahdır” (Romalılar 14:23). Ve Kutsal Yazılar yalnızca O’na inananların aklanacağını söylerken Mesih’in çarmıhta ölmesinin nedeninin sadece bizlere işlerimizle kurtulabilmemiz için başka bir fırsat vermek olduğunu söylemek çok utanç vericidir. “Kendisinde Tanrı’nın Oğlu bulunanda yaşam vardır” (1. Yuhanna 5:12). “İman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir” (Yuhanna 5:24).

Eğer kurtuluş, işlerle elde edilebilecek olsaydı, her zaman yeterli derecede yapmadığımızı düşünerek kaygılanacaktık. Ama inanlılar, şimdiden Mesih’in yaşamına ortaklıklar ve O’nunla birlikte göksel yerlerde oturtulmuşlardır. Tanrı’nın krallığına şimdiden aktarılmış ve kurtuluşu almışlardır.

Bölüm 16. İmanla aklanma konusunda bazı kanıtlar.

Bazı insanlar, bu öğretinin iyi işlerin yapılmasını engellediğini ve insanları günah içinde yaşamaya ittiğini söylemişlerdir.

Ancak bizler, öğretimizin tam tersi etkiyi yaptığını savunuyoruz. İyi işleri olmayan bir imanı vaaz etmiyoruz biz. İman ve işler birlikte olmak zorundadır. İmanla, Mesih'in doğruluğunu alırız ancak bunu aynı zamanda da Mesih'in kutsallaştırmasını almadan başaramayız. Çünkü Mesih "bizim için Tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş"tur (1. Korintliler 1:30). Böyle bir kutsallık, yaşantımızı paklamalı ve iyi işlerin ortaya çıkmasını sağlamalıdır. İyi işler *olmadan* aklanmayız ancak, iyi işler *aracılığıyla da* aklanmayız. Ve bizleri iyi işler yapmaya teşvik eden birçok önemli neden vardır. Bizleri ilk olarak Seveni, sevmeyip, O'na itaat ve hizmet etmek istememek çok nankörce olurdu.

Peki, öğretimiz insanları günah içinde yaşamaya mı teşvik ediyor? Bizler, bağışlanmanın, insanların hiçbir zaman alamayacakları kadar pahalı bir şey olduğunu öğretiriz. Doğruluk ise karşılıksızdır, ancak asla ucuz değildir. Bağışlanma, Mesih'in değerli kanına ve hayatına mal oldu. Bunu bilen insanlar, her defasında günah işlediklerinde o değerli kanı tekrar dökmekten suçlu olduklarını bileceklerdir. Böylesine bir gerçek, bağışlanmanın iyi işlerle elde edilebileceğini düşünen bir insanın duyacağı günah işleme korkusundan çok daha büyük bir korkuya yol açacaktır.

Bölüm 17. Yasanın yeri.

Eski Ahit Yasası boşuna verilmiş gibi davranmakla suçlanırsınız. Şunun gibi vaatler bulunmaktadır: “Ve vaki olacak ki, bu hükümleri dinlediğiniz, ve onları tuttuğunuz, ve onları yaptığınız için Allahın Rab atalarına and ettiği ahdi ve inayeti sizin için koruyacak” (Tesniye 7:12). Hatırlamalıyız ki, Yasa'nın tümünü tutmayan herkes lanetlidir ve tüm insanlık bununla suçlanmaktadır. Tek kaçış yolu, bu Yasa'dan tümüyle kurtarılmaktır ve bu kurtuluş da Tanrı'nın Mesih'teki merhametine iman etmekle elde edilebilir.

Bazı insanlar elçi Yakub'un, İbrahim'in iyi işlerle aklandığını öğrettiğini iddia etmiştir. Pavlus, İbrahim'in imanla aklandığını söylemişti! Ancak Yakup o mektubu yazdığında, kilisede, çok büyük imanları olduğunu söyleyen ancak iyi işleri göz ardı etmekle gerçek imanları olmadığını açıkça gözler önüne seren insanlar bulunmaktaydı. Yakup, bu kişilerin güveninin ne kadar faydasız olduğunu göstermeye çalışıyordu. İman kelimesini, imana bakış açıları anlamında kullanmaktadır. Yakup demek istediği “bir kişinin imanı varsa ama iyi işleri yoksa” değil, “bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylese” ifadesidir. Daha sonra, “iman”larının ne kadar sınırlı olduğunu göstermektedir: “Sen, Tanrı'nın tek olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyorlar ve titriyor ve titriyorlar” (Yakup 2:19). Yakub'un asıl öğretisi, imanla gerçekten aklanan kişilerin, doğruluklarını itaatleri ve iyi eylemleri ile kanıtlayacak olduklarıdır. Pavlus, burada Yakup'la aynı fikir de olurdu!

Bölüm 18. Ödüller.

Kutsal Kitap'ta, Tanrı'nın herkese yaptıklarının karşılığını vereceğini söyleyen ayetler bulunmaktadır; ancak bu gibi ayetler, imanla aklanma gerçeğiyle çelişmezler. Tanrı, yalnızca merhametiyle insanları kurtarır, fakat kurtulduktan sonra kutsallaşma gelmelidir ve tabii ki bu da iyi işleri içermektedir. Bu nedenle inanlılar, "sonsuz yaşam boyunca kalan yiyecek için" çalışmaya teşvik edilirler (Yuhanna 6:27), ve aynı zamanda da Tanrı, inanlılara bunları vermeyi vaadeder. Bu çalışma, lütfun yerini alan bir çaba değildir, ama inanlı içinde işleyen lütfun bir sonucudur. Bu nedenle, "ödül" kelimesinin kullanılması, kurtuluşun, iyi işlerin ödülü olduğu anlamına gelmez, ama basitçe, Tanrı'nın kendi halkı üzerine bolca döktüğü bereketleri yüzünden cennette inanlılar için ödüller olduğudur. Tanrı, iyi işler yapan insanlara borçlu olduğu için ödül vermez. Ödüllerini verir çünkü, onları vaatmiştir. Burada, olayların oluş sırası önemlidir.

Bölüm 19. Hıristiyan özgürlüğü.

Hıristiyan özgürlüğünü oluşturan üç şey bulunmaktadır.

1. İşlere ve Tanrı'nın Yasası'na itaat etmek yoluyla doğruluğa ulaşmayı bıraktıkları zaman inanlılar, kurtuluşlarından emin olabilirler. Hiçbir insan, ahlaki

yasanın standartlarına göre doğru bir kişi olamaz, bu nedenle bir insan ya bu yasayla yargılanmalı, ya da ondan özgür kılınmalıdır. Ancak bizlere, doğruluk için yasadan dönüp, yalnızca Mesih'e doğru bakmamız öğretilmiştir. Sorun, nasıl doğru bir kişi olabileceğimiz değil, nasıl doğru bir kişi *sayılacağımızdır*. Ancak bizlere sorumluluklarımızı hatırlatıp kutsal olmaya yönlendirdiğinden Yasa'nın hala hayatlarımızda bir yeri vardır.

2. Doğruluğun kaynağı olarak Yasa'yı yerine getirmekten özgür oldukları halde inanlılar, gönüllü olarak Tanrı'nın isteğine itaat ederler. Yasa'dan özgür kılınmış olanlar, Tanrı'ya memnuniyetle itaat ederler, çünkü Tanrı onları Yasa'dan özgür kılmıştır. Babalarının şefkatle onları kabul edeceğinden emin bir şekilde, işleri hergün efendileri tarafından belirlenen köleler gibi değil, oğullar gibi itaat ederler.
3. Hayatlarımızda, Kutsal Kitab'ın ne kesin olarak emrettiği ne de yasakladığı bazı şeyler vardır. Bu gibi şeyler konusunda inanlıların, insanlar tarafından konulmuş kurallara ve kısıtlamalara bağlı kalmaları gerekmez. İnanlıların vicdanları, rahatlatılmıştır ve bu nedenle de batıl kuralları bir kenara koyabilirler. Yiyecekler, kutsal günler, ve özel giysiler gibi konularda vicdanlarına göre özgürdürler ve insanların koyduğu kurallarla kısıtlı değildirler. Pavlus şöyle diyor, "Hiçbir şey kendiliğinden murdar değildir.

Ama bir şeyi murdar sayan kimse için o şey murdardır” (Romalılar 14:14). Bu sözlerle, vicdanımızın elverdiği ölçüde herşeyi kullanmak için bizlere özgürlük tanınmaktadır. Pavlus y,ne şöyle der, “Ama biri size, ‘Bu kurban etidir’ derse, hem bunu söyleyen için, hem de vicdan huzuru için yemeyin. Senin değil, diğer adamın vicdan huzuru için demek istiyorum” (1. Korintliler 10:28,29). Tanrı’nın tüm armağanlarını, veriliş amaçlarına uygun şekilde kullandığımız varsayılırsa, hiçbir kısıtlamaya ve vicdan rahatsızlığına bağlı kalmaksızın kullanabiliriz.

Bölüm 20. Dua.

Dua aracılığıyla, dilediğimiz herşey için dua etmemizi söylemiş olan Göksel Babamızla birlikte bizler için saklanmış bulunan hazinelere ulaşabilmek için bir yolumuz vardır. Dua, hem gerekli hem de yararlıdır.

Bazı insanlar, Tanrı’nın tüm ihtiyaçlarımızı bildiğinden, bu şeyler için dua etmemizin gerekli olmadığını söylerler. Tanrı, tabii ki, bizlere bakıyor ve bazen ihtiyacımız olanları biz daha istemeden bizlere veriyor. Ancak, yalnızca O’nu içtenlikle aradığımızda, Tanrı’nın zor anlarımızdaki tek yardımcımız olduğunu anlayabiliriz.

Doğru şekilde dua etmemize yardımcı olacak dört kural vardır:

1. Gerçek olan Tanrı'ya dua ettiğimizde, düşüncelerimiz alçakgönüllü olmalıdır.
2. O'ndan istediğimiz şeylere gerçekten ihtiyaç duymalıyız.
3. İçimizde gurur ya da kendine güven olmamalı, çünkü tüm görkem Tanrı'nındır.
4. Kendimizi alçaltmamız şart olsa da, Tanrı'nın bizi dinleyeceğinden ve cevap vereceğinden emin olarak dua etmeliyiz. Mesih şöyle buyurmuştur: "Bunun için size diyorum ki, duayla istediğiniz herşeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dilediğiniz yerine gelecektir" (Markos 11:24).

Hiçbir insan Tanrı'nın huzuruna çıkmaya layık değildir; ancak Tanrı, kendi Oğlu'nu aracımız olması için bizlere vermiştir ve bu yüzden de bizler, istediklerimizin O'nun adıyla cevaplandırılacağından emin olarak Tanrı'ya yaklaşabiliriz, çünkü Tanrı, kendi Oğlu'nu geri çevirmeyecektir.

Bazı insanlar, ölmüş olan azizlere dua ederler. Eğer ölü olan azizler hala dua edebilirlerse, dualarını aracı olan Mesih sayesinde Tanrı'ya yükseltebilirler. Bu nedenle, bizlere verilen aracılığı bir kenara itip, onların aracılık yapmasını istemek çılgınlıktır.

Rab'bin duasının açıklanması. Rab'bin duasının ilk sözleri bizlere, Tanrı'ya Mesih aracılığıyla yaklaşabileceğimizi hatırlatır. Eğer Mesih ölü olarak bizleri kendi kardeşleri ve kendi Babasını bizim Babamız

yapmasaydı Tanrı, Babamız olamayacaktı. Yuhanna şöyle demektedir: “Ancak kendisini kabul edip, adına iman edenlerin hepsine Tanrı’nın çocukları olma hakkını verdi” (Yuhanna 1:12). Tanrı’nın “gökte” olduğu söylendiğinde, O’nun bazı sınırlarla kısıtlandığını düşünmemeliyiz. Süleyman şöyle demişti: “Gök ve göklerin göğü, seni alamaz”.

İlk istek, Tanrı’nın adının kutsal kılınmasıdır. Böyle bir duaya gerek duyuluyor olması bile insanlık için utanç vericidir. İnsanlar, Tanrı’nın hak ettiği yüceliği O’na vermelidir ve Tanrı hakkında en derin saygıyla düşünüp, konuşmalıdır.

İkinci istek, “Egemenliğin gelsin” dir. Bu, çok geniş kapsamlı bir istektir. Tanrı, kendisini inkar edip, doğruluğun ardınca giden kişilerin içinde egemenlik sürer. Bu istekte Tanrı’dan bizlerin günahlı arzularını değiştirip, ona itaat edinceye dek doğamızı değiştirmesini istiyoruz. Bu nedenle, dua etmenin doğru yolu, kişinin kendisiyle başlaması ve Tanrı’nın egemenliğini kişinin içinde engelleyen özgür kılınmasını istemesidir. Bundan sonra, Tanrı’nın egemenliğinin genişlemesi ve düşmanlarının yenilmesi için dua edebiliriz. Tanrı’nın egemenliği, Mesih’in ikinci gelişinde tam anlamıyla gelecektir ve o zaman Tanrı, herşeyde herşey olacaktır.

Üçüncü istek, gökte olduğu gibi yeryüzünde de Tanrı’nın isteğinin olmasıdır. Bu istek, bir öncekine

bağlıdır ve bu dünyada Tanrı'nın nasıl kral olacağını açıklar.

Bu duanın ilk yarısından, kendimizi düşünmeden yalnızca Tanrı'nın görkemini düşünerek dua etmeyi öğreniyoruz. İkinci yarısında ise, günlük işlerimiz için kendimizi Tanrı'ya bırakıyoruz.

Günlük ekmek için dua etmek sadece yemek anlamına gelmez. Bu aynı zamanda, her gün ihtiyacımız olan fiziksel şeyleri de içerir. Kısaca bu sözle, bizlere bakması, beslemesi, sığınacak bir yer vermesi ve koruması için kendimizi Tanrı'ya teslim ediyoruz.

Beşinci ve altıncı istekler, sonsuz yaşama kavuşabilmek için gerekli olanları Tanrı'dan istemektedir: günahların bağışı ve ayartılara yenik düşmemek. Günahlar, burada "borç" kelimesiyle ifade ediliyor çünkü günahlarımız için bir ceza ödemek zorundayız ve tabii ki, bunu ödeyemeyeceğimizden, bunlardan özgür kılınmaya ihtiyacımız vardır. "Ayartılmamıza izin verme, kötü olandan bizi kurtar" sözleriyle, Tanrı'nın gücünün bizim gücümüz olması ve düşmanlarımıza karşı bizlere zafer kazandırması istenmektedir. Kötü olandan kurtarılmak, hem kötü olandan hem de günahtan kurtarılmak demektir, çünkü günah, düşmanımız Şeytan'ın bizlere karşı kullandığı silahtır.

Rab'bin duasının açıklanmasındaki amaç, sadece bu kelimeleri kullanarak dua etmemiz gerektiğini söylemek değildir. Kutsal Kitap'ta birçok farklı dua, aynı Kutsal Ruh tarafından esinlenmiş birçok farklı söz bulunmaktadır. Ama bu duayı, ne türlü şeyler için dua etmemizin uygun olacağını göstermesi açısından aklımızda tutabiliriz.

Bölüm 21. Seçilmişlik, önceden belirlenmişlik.

Açıktır ki Tanrı, kurtulmaları için herkesi seçmemiştir. Müjde, dünyanın her yerinde bile vaaz edilmemektedir. Duyulduğu yerlerde bile, herkes tarafından kabul edilmemektedir. Tanrı bazı insanları seçip, önceden belirler. Tanrı, istisnasız olarak herkesi kurtuluşa getirmez. Bazılarına verdiğini, diğerlerine sunmaz. Bu karşılaştırma, Tanrı'nın bazı kişileri sevgisiyle seçtiğini göstererek, Tanrı'nın lütfuna ışık tutar.

Pavlus şöyle yazmıştır: “Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır. Ama bu lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Aksi halde lütuf artık lütuf olmaz” (Romalılar 11:5,6). Kurtuluşumuzun yalnızca lütufla olduğunu göstermek için Pavlus bizlere seçilmişliğimizi hatırlatma gereğini duymuştur. Seçilmişlik öğretisini reddedenler aynı zamanda alçakgönüllülüğü de bir kenara itmiş olurlar çünkü kendi kendimize Tanrı'ya dönmeye bile başlayamayacağımızı bilmek gerçek bir alçakgönüllülük gerektirir. Tanrısızlar

bu öğretiyeye saygı duymayıp, bir kenara iterler. Fakat bu, bizlerin gerçeği saklaması için bir sebep olamaz.

İnsanlar çoğu zaman Tanrı'nın seçiminin yalnızca O'nun önbilgisine bağlı olduğunu, böylece de yalnızca O'na dönecekleri önceden bilerek onları kurtuluşa erişmeleri üzere belirleyip, seçtiğini düşünürler. Fakat bizler, Tanrı'nın önbilgisine derinden inanmakla beraber, O'nun seçiminin bundan daha da iler gittiğine inanıyoruz. Bazıları sonsuz yaşam için, bazıları sonsuz ölüm için önceden belirlenmişlerdir. Yani, tüm insanlar ya yaşam, ya da ölüm için önceden belirlenmişlerdir.

Tanrı tek tek kişileri önceden belirlediği gibi, bir ırkı da önceden belirlemiştir. Buna bir örnek verebiliriz. Musa İsrail'e, seçilmelerinin tek sebebinin Tanrı'nın karşılıksız sevgisi olduğunu söylemişti. "Rabbin sizi sevmesi ve sizi seçmesi bütün kavmlardan daha çok olduğunuz için değildi, çünkü bütün kavmlardan az idiniz; fakat Rab sizi sevdiği ve atalarınıza ettiği andı tutmak için ... sizi kurtardı" (Tesniye 7:7,8). İnatçı ve başkaldıran insanlara bile lütfunu göstermek için Tanrı'nın bir ulusu seçtiğini gördüğümüzde, merhametini özel olarak kişilere göstermekten hoşnut olmasını kabul etmeme gibi bir hakkımız yoktur.

Gözönüne almamız gereken başka bir şey ise, Tanrı'nın kurtuluşu yalnızca kişilere sunmakla kalmayıp, bu kurtuluşun alınmasını da kesin olarak sağladığıdır. Mesih'in ailesinin üyeleri, Tanrı'nın merhametinin

mükemmel bir göstergesidir çünkü bir kere O'nunla birleştiklerinde, kurtuluşlarını asla yitiremezler.

Bölüm 22, 23, 24. Önceden belirlenmişlik üzerine ek bilgiler.

Çoğu insanlar, kimlerin Tanrı'nın lütfuna layık olacağını önceden bilip, o kişileri çocukları olarak belirlediğini öğretmektedir. Ancak Pavlus bize şunu öğretir: "O, kendi önünde, sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Efesliler 1:4). Tanrı, bizlere hakkettiğimiz şekilde davranmıyordu. Kutsal olmamız için bizleri seçtiğinde, kutsal olacağımızı önceden gördüğü için bunu yapmadı.

Önceden belirlenmişlik gerçeği, Rab İsa'nın kendisi tarafından da açıkça öğretilmiştir: "Beni gönderenin isteği şudur: Bana verdiklerinden hiçbirini yitirmeyeyim, ama son günde hepsini diriltiyim" (Yuhanna 6:39). "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez" (Yuhanna 6:44).

Müjdenin mesajı herkese duyurulur. Bazı insanlar, Tanrı'nın herkesi kendine çağırıp, onların içinden yalnızca seçilmiş olan küçük bir grubu kabul etmesi halinde kendisiyle çelişkiye düşeceğini söylerler. Ancak, müjdenin vaaz edilmesiyle, tüm insanlar tövbe etmeye çağrılır. Buna karşılık, tövbe ve iman ruhu herkese verilmez. İman armağanı nadirdir; fakat bu imansızlık

suçunu hafifletmez. Pavlus, Romalılar 9:20,21. ayetlerde, bunun haksızlık olduğunu söyleyen insanları susturmaktadır., Romalılar 9. bölümde açıkça önceden belirlenmişlik öğretilmektedir. Tanrı'nın şu sözleri çok kesin olarak karşımıza çıkar: “Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü birşey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, 'Büyüğü küçüğüne kulluk edecek' dedi. Öyle ki, Tanrı'nın bir seçim yapmaktaki amacı, yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün. Yazılmış olduğu gibi, 'Yakup'u sevdim, Esav'dan ise nefret ettim'”.

Önceden belirlenmişlik öğretisine karşı kullanılan üç düşünceye, burada cevap verilmelidir.

1. Herkese aynı şekilde davranmamakla Tanrı, insanlar arasında ayırım yapmaktadır. Fakat, tüm insanlar günahlıdır ve Tanrı'nın bu insanları yargılamaya hakkı vardır. Merhametlidir ve bu yüzden bazılarını kurtarır.
2. Önceden belirlenmişlik inancı, insanların iyi eylemleri göz ardı etmesine yol açıyor. Çünkü, eğer Tanrı tarafından zaten seçilmişlerse ve Tanrı bu kişilerin kabul edilip, reddedileceklerine zaten karar vermişse, yaptıkları hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini ileri sürerler. Ancak, Kutsal Kitab'ın öğretisi, böylesine bir kötülüğün tamamıyla karşısındadır.
3. İyilik hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden, iyi bir yaşantı sürmemizin gerektiğini vaaz etmeye gerek yoktur.

Görüyoruz ki Pavlus, çok basit olarak önceden belirlenmişliği öğretmişti ancak aynı kesinlikle ve ciddiyetle, kutsal bir yaşantı sürmemiz gerektiğini de vurgulamıştır.

Augustine, bilgece, insanlara şunu öğretmiştir: “Seçilmişlerin kimler olduğunu bilmediğimizden, herkesin kurtulmasını arzulamamız ve böylece, tanıştığımız herkesi bu barışa ortak yapma arzusunu duymak bilgece olacaktır. Ancak bizlerin huzuru, esenliğin oğullarına dayanmaktadır.”

Bölüm 25. Diriliş.

Hıristiyanlar bilirler ki, tek mükemmel mutluluk, dünyadalarken bile Mesih’le olan birlikteliklerindedir. “Oysa bizim vatanımız göklerde. Ve oradan, Kurtarıcı olan Rab İsa Mesih’i bekliyoruz. O, ... gücünün etkinliğiyle bizim zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir” (Filipililer 3:20,21). Ölülerin dirilişi konusu, hayati önem taşır, çünkü eğer ölümler dirilmeyecekse, tüm müjdenin öğretisi yalandır (1. Korintliler 15:14-19). Çürümüş bedenlerin tekrar dirileceklerine inanmak zor olabilir, ancak bu konudaki imanımızı teşvik etmek için Kutsal Kitap bizlere iki şekilde yardım sunmaktadır.

1. Bizlerin de tekrar dirileceği güvencemiz Mesih'tedir. Çünkü O, insan doğasına bürünerek, yeryüzünde yaşadı, ve ölüm aracılığıyla ölümsüzlüğe ulaştı. "Eğer ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir" (1. Korintliler 15:13). Baş olarak, Mesih ölümden dirilmiştir, bu da, tüm inanlılar tarafından yaşanacak olan gerçeğin başlangıcıdır.
2. Tanrı, kadirdir, ve söz verdiğini yerine getirebilecek güçtedir. "O, herşeyi kendine bağlı kılmaya yeterli olan gücünün etkinliğiyle bizim zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir" (Filipililer 3:21). Etrafımızdaki dünyanın harikalarını incelediğimizde ve görkemli Tanrımızın mucizeler yaptığını hatırladığımızda buna inanmak zor olmayacaktır.

İnanlılar gibi tanrısızlar da tekrar dirilecekler. Ancak Tanrı, sözlerle tanımlanamayacak kadar kötü bir şekilde tanrısızlardan öç alacaktır. Bu öç, Kutsal Kitap'ta fiziksel işkence olarak geçer. Böylece, o kişiler için bunun ne derece acı verici olacağını anlarız. Ancak en kötü ceza, Tanrı'dan ayrılık cezası olacaktır. Pavlus, 2. Selanikliler 1:9'da imansızların "O'nun varlığından ve gücünün yüceliğinden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar"ını söylerken çok ciddidir.

"Kim bilir gazabının gücünü? Çünkü öfken sana duyulan korku kadar güçlüdür. Bu yüzden günlerimizi

saymayı bize öğret ki, bilgeliik kazanalım” (Mezmur 90:11-12).

<http://www.presbiteryen.org>